

[Johannes Lou.]

at Sterilisation er et voldsomt Indgreb og maa i Almindelighed straffes, men at den kan foretages, naar der foreligger særlig Tilladelse fra Justitsministeriet, efter at der er indhentet Erklæring af Sundhedsstyrelsen og Retslægeraadet. Jeg tror, at dette vil blive den første Form, under hvilken det, der tilsigtes ved dette Lovforslag, bliver gennemført, idet vel ingen vil vige tilbage for at lade Forbrydere sterilisere, men mange vil unddrage sig det Ansvar, der er forbundet med at deltage i en saadan Lovgivning.

Jeg mener altsaa, at overfor § 1 maa der herske fuldstændig Enighed, og overfor § 2 har allerede den ærede Ordfører for Venstrepartiet taget visse Forbehold. Det maa navnlig gælde med Hensyn til de Garantier, der bør skabes, naar man ønsker at gribe ind overfor de stakkels Mennesker, der findes anbragt enten som abnorme eller som defekte af anden Art paa en Række af de Anstalter, som Lovforslagets § 2 omtaler. Her er der nogle, der — idet man kan tænke sig Muligheden af, at disse stakkels Mennesker kunde blive raske, og at det da vilde være forkert, at man havde berøvet dem noget, som enhver maa erkende, at man kun under de mest betryggende Sikkerhedsforanstaltninger kan være med til at muliggøre Berøvelsen af — vil mene, at de vedkommende først maatte have overtraadt Loven, før man kunde skride til Indgreb som dem, der omtales i § 2. Jeg mener ikke, at dette er nødvendigt, jeg mener, at man ved Valg af vedkommendes Værge kan skaffe sig tilstrækkelig Sikkerhed for en Kontrol med dette Indgreb. Jeg skal derfor paa et Flertal indenfor mit Partis Vegne udtale, at hele Lovforslaget maa ses som en Forsøgslovgivning og som en Foranstaltning, hvorved man i intet Tilfælde generaliserer, men hvorved man tilbyder Mulighed for Hjælp i det enkelte konkrete Tilfælde og uden i noget Tilfælde at ville paatvinge nogen en saadan Operation, og jeg vil i særlig Grad pege paa de sociale Forhold som Grundlag for, at Lovforslagets § 2 søges gennemført.

Vi stiller os med de nævnte Forbehold paa Kommissionsforslagets Side ud fra det Synspunkt, at det er Samfundets Pligt at sørge for, at alle Samfundets nulevende saakaldte Undermaalere gennem en Række forskellige Institutioner faar den Hjælp, som de trænger til. Men Undermaalere, hvis Afkom man befrygter vil være slet udstyret til Kampen for Tilværelsen og udsat for Vanrøgt af Ophavet og forudbestemt til at blive en Byrde og en Trusel for Samfundet,

maa Samfundet ogsaa under visse Sikkerhedsforanstaltninger have Lov at berøve Forplantningsevnen, saaledes at ikke alle disse Forhold fortsættes ud i det uendelige.

At begrænse Loven til kun at gælde et Indgreb i Kønskirtlernes Udførselsgange vil være urimeligt. Det er et Indgreb, der vil være brugeligt, naar Formaalet alene er at forhindre Forplantningsevnen. Kastration er det eneste anvendelige Indgreb, der fjerner eller dæmper Individets Kønndrift.

Om Lovforslagets Sikkerhedsforanstaltninger og om Misbrug af Loven tror jeg, jeg allerede har udtalt mig, og jeg vil slutte med at udtale Haabet om, at dette Lovforslag maa blive gennemført til Gavn for Samfundet og til uvurderlig Hjælp for de stakkels Medborgere, som Loven kun har til Hensigt at gavne.

Niels Petersen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig, indgaaende og omhyggelig Behandling. Det er jo sandt, at der ikke andre Steder end i en Del af de nordamerikanske Stater findes Lovregler af den Art, som der her er Tale om. Det, at vi i Europa kommer til at gaa i Spidsen, skulde jo ikke betyde en Opfordring til os om at holde os tilbage, men det kan derimod være en Grund til, at vi ved Gennemførelse af et saadant Lovforslag er saa forsigtige som muligt.

Som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou fremhævede, er det et Forslag til en Forsøgslovgivning, som foreligger her, og det er da rimeligt, at man ved dette Forsøg holder sig indenfor snævre Grænser og allerede, som Lovforslaget foreskriver, efter et kortere Tidsrums Forløb foretager en Revision af Loven. Som jeg sagde før, er det naturligt, at Lovforslaget er snævert begrænset, og det er unægtelig saa snævert begrænset som vel overhovedet muligt. § 1, der dog bygger paa Hensynet til Retsikkerheden, kræver altid vedkommendes egen Begæring. Et Samtykke fra vedkommende er ikke tilstrækkeligt, der skal foreligge en direkte Begæring fra ham. Snævrere kan man ikke drage Grænsen. Selv om vedkommende har begaaet Voldtægt, skal det ganske afhænge af ham selv, om der skal foretages Indgreb, det er ikke nok, om han senere giver sit Samtykke dertil, der skal foreligge en direkte Begæring fra ham.

I § 1 bruger man Udtrykket „Kastration eller andet Indgreb“. Det, der tænkes paa i § 1, er utvivlsomt det, der vil være det normale, Kastration. Det er det, som